

Arrest

nr. 256 752 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 20 mei 2021 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de terechtzitting van 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. HERSENS die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 11 september 2019.

1.2. Op 26 november 2020 word verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 15 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van Venezuela te bezitten. U bent geboren op X 1978 in X. Toen u zeven jaar was, bent u verhuisd naar San Cristobal waar u gewoond heeft tot aan uw vertrek uit Venezuela. Uw ouders, uw broer A. en uw zus B. wonen en werken op hun familieboerderij nabij San Cristobal. U heeft een universitair diploma en uw werkte gedurende zestien jaar als leerkracht in een school voor bijzonder onderwijs, CAIPA. U was actief bij de oppositie en nam deel aan betogingen.

Sinds 2009 bent u lid van de politieke partij Voluntad Popular. Op 23 januari 2012 kwam een colectivo naar de aula waar u les aan het geven was. Hij bedreigde u omwille van uw deelname aan een betoging van de oppositie en noemde u een escualida. U was toen acht maanden zwanger. Op 31 januari 2012 werd u opgenomen in het ziekenhuis. Uw dochter werd geboren met een afwijking aan haar organen, waardoor ze vier dagen later overleed. U belandde in een depressie en werd verplichte rust voorgeschreven. U kreeg begeleiding van een psycholoog en een psychiater.

U zag vaak onregelmatigheden op school, zoals het verkeerde eten dat werd aangekocht voor de studenten of lessen die niet doorgingen omdat leerkrachten gingen betogen voor het regime. U probeerde dit te verhelpen door onder andere het eten te gaan wisselen in de winkel. U kaartte dit aan bij de nationale onderwijsraad, maar deze klacht werd niet genoteerd. U had een slechte band met uw directeur omwille van uw lidmaatschap van de oppositie. In 2016, nadat u een miskraam had gehad, sprak hij u toe op minachtende en discriminerende wijze en zei hij dat u geen vrouw was omdat u geen kinderen kon krijgen. U werd door uw werkgever verplicht om een vaderlandskaart (carnet de la patria) aan te vragen terwijl u dit niet wilde.

In 2017 werd u op straat tijdens een betoging beroofd van uw gsm. Hierbij werd u geslagen met een stok door colectivos. U diende hiertegen een klacht in bij Intamujer. Tevens in 2017 werd uw auto beschadigd toen hij geparkeerd stond op een plaats waar een betoging heeft plaatsgevonden. In januari of februari 2018 ging u voor het laatst werken. U was opnieuw in een depressie beland omwille van de slechte band met uw partner en omdat u op straat werd nageroepen en uitgescholden voor escualida door colectivos, waardoor u terug op verplichte rust ging. In mei 2019 stopte uw werkgever met u uit te betalen. U stelt dat u niet meer betaald werd omwille van uw deelname aan betogingen en uw banden met de oppositie. U heeft diende hiertegen een klacht ingediend en u heeft geëist dat u verder betaald werd. U ging vervolgens werken op de boerderij van uw broer.

Op 6 september 2019 heeft u Venezuela legaal met uw eigen paspoort verlaten. U reisde over land naar Colombia van waar u uw reis met vliegtuig verderzette tot in België, waar u op 8 september 2019 aankwam. Op 11 september 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een foto van een betoging, attest Intamujer (kopie), attest Voluntad Popular, brief gedeputeerde Williams Davila (kopie), twee medische attesten (origineel en kopie), overlijdensakte dochter (kopie), foto's auto, foto's van uzelf, een foto van uw huis, nieuwsartikel (kopie), twee werkattesten (kopie), bank uittreksels (kopie), identiteitskaart (origineel), loonfiches (kopie), registratiebewijs auto (origineel), geboorteakte zoon (origineel), uw paspoort en dat van uw zoon (origineel), eigendomsakte van uw huis (kopie), attesten verplichte rust (kopie), twee verslagen van uw psychiater (origineel), een aanklacht tegen uw werkgever (origineel), een klacht tegen de slechte voeding op de school waar u werkte (kopie) en attesten over het hoederecht en de toestemming om te reizen voor uw zoon van zijn vader (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legt twee attesten van uw psychiater, Carmen Ontiveros, neer. In deze verslagen wordt gesteld dat u aan een depressiestoornis, angststoornis en slaapstoornis leidt. Deze verslagen volstaan echter niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. U verklaart dienaangaande dat het voor u geen probleem is om het gehoor te doen en dat u het allemaal wilt vertellen (CGVS, p. 8). U wordt erop gewezen dat u steeds een extra pauze mag vragen (CGVS, p. 8). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens nergens dat u niet in staat was coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat u problemen kent omwille van uw deelname aan betogingen van de oppositie en omdat u actief was bij de politieke partij Voluntad Popular sinds 2009 (CGVS, p. 15). U slaagt er echter volstrekt niet in uw zogenaamd activisme bij de oppositie in Venezuela aan te tonen. Van iemand die stelt meer dan tien jaar lang te hebben deelgenomen aan betogingen en protestacties van de oppositie in Venezuela, mag op zijn minst een begin van bewijs worden verwacht. U legt geen enkele foto neer om aan te tonen dat u effectief aanwezig was op betogingen of protestacties in Venezuela (CGVS, p. 19). U stelt dit niet te hebben omdat in 2017 uw telefoon waarop de bewijsstukken stonden werd gestolen (CGVS, p. 19). U wordt erop gewezen dat u nadien nog enkele jaren in Venezuela hebt verbleven en er attent op gemaakt dat u aangaf ook in die periode actief te zijn geweest voor de oppositie, waarna u stelt enkel de brief van Voluntad Popular in uw bezit te hebben (CGVS, p. 19). Gevraagd naar bewijzen van uw deelname aan vergaderingen, activiteiten of campagnes bij de politieke partij, eventueel via uw collega's, moet u evenwel toegeven dat u die niet heeft (CGVS, p. 19). Dat u enkel een foto neerlegt van een betoging waar u niet op te zien bent, en geen enkel ander objectief bewijselement in uw bezit heeft om uw jarenlange activisme te staven, roept ernstige vragen op bij uw verklaringen dienaangaande (CGVS, p. 13, 19).

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw lidmaatschap van de oppositie in Venezuela evenmin kunnen overtuigen. Zo wordt opgemerkt dat u tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding heeft gemaakt van het feit dat u lid was van de politieke partij Voluntad Popular, ondanks dat u specifiek gevraagd werd naar uw lidmaatschap van een partij of organisatie. U haalde er toen enkel aan dat u had deelgenomen aan betogingen van de oppositie (vragenlijst CGVS, vraag 3.4). Op het CGVS gaf u dan weer te kennen dat u zich reeds in 2009 hebt aangesloten bij Voluntad Popular en dat u er werkte voor het 'departement logistiek' (CGVS, p. 4 en 15). Hiermee geconfronteerd verklaart u eerst dat ze dit bij de DVZ niet hebben opgeschreven en dat ze zeiden dat u het in algemene lijn moest zeggen (CGVS, p. 4). U wordt erop gewezen dat ze u gevraagd hebben naar uw lidmaatschap van een partij, waarop u stelt dat jullie in Venezuela allemaal politiekers zijn en dat dat hetgeen is wat u gezegd heeft (CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat uzelf geen melding heeft gemaakt van uw lidmaatschap bij Voluntad Popular bij de DVZ, wat opvallend is aangezien dit volgens u toch een van de redenen is waarom u vreest te worden vervolgd in Venezuela (CGVS, p. 4, p. 15). Daarnaast is het opvallend dat u geen enkele andere oppositiepartij in Venezuela bij naam kan noemen (CGVS, p. 16). De vraag wordt u twee keer gesteld, u kan echt geen andere oppositiepartij in Venezuela benoemen, wat opnieuw niet kan overtuigen voor iemand die verklaart jarenlang deel te hebben uitgemaakt van deze oppositie (CGVS, p. 16). Ook wanneer u gevraagd wordt naar de standpunten en politieke beleidspunten van de partij Voluntad Popular, komt u niet verder dan de vage verklaring dat ze voor een vrij land zijn (CGVS, p. 16). U wordt opnieuw gevraagd naar concrete standpunten of beleidspunten van de partij, waarna u opnieuw niet verder komt dan: "dat ze voor een vrij land zijn en de mensen helpen" (CGVS, p. 16). U stelde voorts dat het uw taak was om mensen rond te brengen als het verkiezingen waren, maar u kan niet zeggen wanneer de laatste verkiezingen waren in Venezuela waarvoor u mensen rondbracht in Venezuela (CGVS, p. 17). Dergelijke vage antwoorden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw jarenlange activisme en lidmaatschap van de politieke partij Voluntad Popular volledig.

Het attest van Voluntad Popular dat u indient, maakt evenmin melding van eventuele activiteiten die u voor deze partij zou hebben gedaan. Het attest staat vol van vage beweringen, zonder een concreet feit of gebeurtenis aan te halen (zie vertaling in de blauwe map). Dit attest is dan ook niet van dien aard dat het uw vage en ondoorleefde verklaringen weet te herstellen. Indien u daadwerkelijk meer dan tien jaar lang actief deel zou hebben uitgemaakt van de oppositie in Venezuela, mag op zijn minst verwacht worden dat u dienaangaande doorleefdere verklaringen weet af te leggen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek activisme in Venezuela, kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u daardoor zou gekend hebben. Bovendien legt u ook over de zogenaamde problemen die u omwille van uw activisme zou gekend hebben, tegenstrijdige verklaringen af, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt. Zo stelt u eerst dat uw gsm werd gestolen bij een incident waarbij u geslagen werd met een stok in 2018 (CGVS, p. 5). Het attest van Intamujar, dat na dit incident werd opgesteld en waarin een wettelijk medisch goedkeuringsonderzoek voor u werd aangevraagd dat vervolgens moest worden overgemaakt aan het Openbaar Ministerie van de staat Táchira, is echter pas opgemaakt in juli 2019 (CGVS, p. 5). Bovendien maakt dit attest geen enkele melding omtrent het misdrijf waar u precies het slachtoffer van zou zijn geworden (zie vertaling in de blauwe map). Later tijdens uw onderhoud stelt u dan weer dat dit incident heeft plaatsgevonden in 2017 (CGVS, p. 18-19). Bovendien geeft u zelf aan dat u dit nadien niet hebt opgevolgd (CGVS, p. 20-21). Tevens verklaarde u bij de DVZ dat u sinds twee à drie jaar bedreigd wordt door de colectivos (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u echter dat u reeds op 23 januari 2012 werd bedreigd door één van de colectivos (CGVS, p. 15, 19). Aangezien u bij de DVZ duidelijk stelde slechts sinds twee à drie jaar te worden bedreigd, is uw verklaring dat u het wel gezegd heeft maar ze het niet genoteerd hebben bij de DVZ, niet aannemelijk als verschoningsgrond voor deze tegenstrijdigheden (CGVS, p. 4). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van deze incidenten.

Ook uw verklaringen over de beschadigingen aan uw auto en aan uw huis blijken slechts blote beweringen te zijn die u niet in concreto weet te staven. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw politiek activisme (zie supra), kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw huis zou zijn gemarkeerd na uw vertrek (CGVS, p. 5, 23). Bovendien blijkt uit de foto's van het huis dat u neerlegt, helemaal niet dat dit huis weldegelijk uw huis is (CGVS, p. 23). U stelt dat uit de eigendomsakte van het huis blijkt dat het huis op de foto's wel degelijk uw huis is (CGVS, p. 23). Aangezien de foto's geen adres bevatten en uw eigendomsakte geen foto's bevatten, betreft dit louter een blote bewering die u niet weet te staven (CGVS, p. 23). Het artikel dat u dienaangaande neerlegt, gaat over andere huizen en heeft aldus geen betrekking op uw situatie (CGVS, p. 5). U legt foto's neer van een beschadigde wagen, doch blijkt nergens uit deze foto's dat deze wagen werkelijk uw auto was, de nummerplaat van de wagen is niet zichtbaar. Het registratiebewijs van uw wagen toont dus geheel niet aan dat deze auto werkelijk uw eigendom was. Bovendien stelde u dat uw auto beschadigd werd omdat hij geparkeerd stond op een plaats waar er een betoging aan de gang was (CGVS, p. 21). U heeft de mensen niet gezien die uw auto beschadigd hebben (CGVS, p. 21). Zelfs indien het werkelijk uw wagen is die werd beschadigd omdat hij geparkeerd stond waar een betoging aan de gang was, kan dit niet worden beschouwd als een persoonlijke aanval tegen u. Het CGVS merkt ten overvloede nog op dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Daarnaast stelt u dat er onregelmatigheden gebeurden op de school waar u les gaf (met name lessen die geschrapt werden voor betogingen, verkeerd voedsel dat werd aangekocht voor de leerlingen, u werd verplicht een vaderlandkaart aan te vragen), waarmee u problemen had (CGVS, p. 12). U legt een kopie van een attest neer om te staven dat u deze gebrekkige voeding heeft aangekaart in 2016 (document 25). U stelt ook dat uw directeur in 2016 denigrerende en discriminerende opmerkingen ten aanzien van u maakte (CGVS, p. 19). U kende geen andere problemen op uw werk (CGVS, p. 21). Dergelijke gedragingen zijn uiteraard verwerpelijk, maar er moet worden gesteld dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U bent bovendien sinds januari of februari 2018 niet meer gaan werken omdat u op rust was (CGVS, p. 12). U stelt dat u sinds 25 mei 2019 niet meer betaald werd omwille van uw politiek activisme bij de oppositie (CGVS, p. 7, 12). Dit blijkt echter geheel niet uit de door u neergelegde documenten. Het verslag van uw psychiater meldt dat u niet meer betaald werd omdat u geen voorschrift voor uw verplichte rust van het IVSS kon voorleggen. Ook de door u neergelegde klacht bij de rechterlijke macht tegen de stopzetting van de uitbetaling van uw loon, maakt geen enkel melding van uw politiek

activisme (zie vertalingen in de blauwe map). Het feit dat u niet meer betaald werd terwijl u in ziekteverlof of op verplichte rust was omdat u niet in orde was met bepaalde documenten, kan evenmin worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u, nadat u niet meer betaald werd door uw school, bij uw familie op de boerderij heeft gewerkt (CGVS, p. 22). Gevraagd of u niet bij uw familie kan verblijven, zegt u vaagweg dat colectivos overal in Venezuela en Colombia aanwezig zijn (CGVS, p. 22). Dit komt echter niet overeen met uw eerdere verklaringen, u kende namelijk geen problemen toen u bij uw familie op de boerderij aan het werk was (CGVS, p. 22). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u op een netwerk van familieleden kon rekenen en waar u geen problemen kende (CGVS, p. 10, 22).

U stelde tevens uw paspoort te hebben verlengd in januari 2019, met het doel om naar hier te reizen (CGVS, p. 7). U heeft Venezuela echter pas in september 2019 verlaten, wat verder afbreuk doet aan de ernst van uw voorgehouden problemen (CGVS, p. 14). U heeft bovendien zonder problemen legaal met uw eigen paspoort kunnen reizen, wat er voorts op wijst dat u niet onder de negatieve aandacht van het regime in Venezuela stond (CGVS, p. 14).

Tenslotte stelt u nog dat uw dochter in 2012 vlak na haar geboorte is gestorven omdat ze een afwijking aan haar organen had (CGVS, p. 4). In 2016 heeft u een miskraam gehad op vier maanden (CGVS, p. 4). In 2018 verslechterde de relatie met uw ex-partner (CGVS, p. 13). Als gevolg hiervan belandde u regelmatig in een depressie. U legt foto's neer van uzelf om aan te tonen hoe sterk u was vermagerd (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt dat u bijstand kreeg van een psycholoog en een psychiater, dit vanaf 2012 tot aan uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 8). In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela vreest opnieuw in een depressie te belanden (vragenlijst DVZ, vraag 3.4), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en dat van uw zoon, uw identiteitskaart en de geboorteakte van uw zoon hebben louter betrekking op jullie identiteit. De reistoestemming van uw zoon toont enkel aan dat de vader van jullie zoon akkoord is gegaan met de reis van uw zoon naar België. De overlijdensakte van uw dochter en de medische attesten dienaangaande tonen enkel aan dat uw dochter na haar geboorte is overleden. De attesten van uw werk, uw loonfiches, bankuittreksels en attesten omtrent uw verplichte rust hebben betrekking op uw werk, uw afwezigheid op uw werk en de stopgezette uitbetaling van uw loon, hetgeen heden niet betwist wordt door het CGVS.

Het attest van de gedeputeerde W. D. B. betreft louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Uw verklaringen over de problemen die u naar aanleiding van deze samenwerking kende, blijken eveneens ontoereikend. U stelt vaagweg meer geviseerd en aangevallen te zijn nadat u door die oppositiepoliticus werd gecontacteerd omtrent het opstarten van een school voor autistische kinderen in de deelstaat waarvan hij afkomstig is (CGVS, p. 5). Ook het attest zelf verwijst enkel in vage bewoordingen naar intimidaties die tegen u werden uitgevoerd (zie vertaling in de blauwe map). Nergens weet u deze intimidaties of aanvallen te concretiseren. De door u voorgelegde documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen aldus niet, aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het

lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u universitaire studies heeft gedaan en u in Venezuela steeds gewerkt heeft (CGVS, p. 11; verklaringen DVZ, p. 6, punt 11). U was in het bezit van een eigen woning, een wagen en een moto (CGVS, p. 10, 13, 14). U heeft verschillende keren Venezuela verlaten om op reis te gaan naar Ecuador en Colombia (CGVS, p. 6-7). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u, nadat u niet meer betaald werd door uw school, naar uw familie bent getrokken en dat u bij hen op de boerderij heeft gewerkt (CGVS, p. 22). Uw ouders, die eveneens hun eigen woning en boerderij hebben in San Cristobal, kennen, naast de algemene situatie, geen problemen in Venezuela (CGVS, 9-10). U staat nog steeds in contact met verschillende van uw familieleden (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u op een netwerk van familieleden kan rekenen in Venezuela.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; artikel 13/1 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; van redelijkheid en zorgvuldigheid en van de samenwerkingsplicht.

Na een theoretisch betoog over de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen argumenteert verzoekster met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus dat zij de plicht heeft om het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging te staven maar dat in deze oefening ook de verklaringen van verzoekster kunnen aanvaard worden als voldoende bewijs wanneer de verklaringen plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. Zij stelt dat zij uitlegde actief te zijn geweest voor Voluntad Popular, dat zij hierdoor het slachtoffer werd van vervolging en dat zij daarbij ook getuigenissen neerlegde van het feit dat zij actief lid was van Voluntad Popular (attest van de gemeentelijke coördinator) en het slachtoffer was van vervolgingen (attest van Afgevaardigde W.D.B.). Zij stelt vervolgens dat zij zich kante tegen de falingen van het gezondheidssysteem terwijl zij zich bezig hield met autistische kinderen en deelnam aan betogingen waardoor zij werd vervolgd. Onder verwijzing naar Human Rights Watch, “Venezuela – Events of 2019” argumenteert zij dat politieke opposanten en zij die het regime durven bekritisieren het slachtoffer worden van vervolgingsdaden zodat er wel een risico op vervolging bestaat bij terugkeer. Wat haar kwetsbaar profiel betreft, verwijst verzoekster naar haar psychische situatie en het bij het verzoekschrift toegevoegde attest van haar psychotherapeut van 12 maart 2021 en benadrukt dat haar psychische staat de hiaten in haar verklaringen verklaart. Zij stelt dat verwerende partij aldus is tekortgeschoten in haar motiveringsplicht, haar onderzoeks-, zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht.

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, verwijst verzoekster eerst naar de samenwerkingsplicht zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie en het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Zij verwijst naar de uiteenzetting over haar politieke activiteiten en kwetsbaar profiel om te staven dat zij minstens het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar haar land van herkomst en benadrukt dat zij psychische zorg nodig heeft, zonder dewelke zij een ernstige terugval riskeert.

Met betrekking tot de socio-economische situatie stelt zij vooreerst dat de *“Verenigde Naties kaartten in februari 2020 - dus voor de COVID - reeds aan dat een gezin op drie in Venezuela voldoende voeding ontbrak en dat mensen ondanks verkoop van hun goederen niet meer rond geraakten om basisbehoeften en voeding te kopen”* en dat in 2021 er een grote inflatie heerst waardoor er een gebrek aan bankbiljetten heerst. Zij wijst vervolgens op de verslechtering door de COVID-epidemie en stelt dat *“Naast het gevaar omtrent basisbehoeften en voeding, brengen de politieke situatie en de medische tekorten, in het kader van de COVID-19-pandemie, voor de bevolking een nog groter gevaar met zich mee”* en citeert ter staving van haar stelling The Guardian, *“Mask, gown, gloves -none of that exists’: Venezuela’s coronavirus crisis”* van 17 maart 2020 en de Verenigde Naties, *“L’ONU appelle à l’allègement des sanctions visant certains Etats pour mieux lutter contre le Covid-19”*, van 24 maart 2020. Verder stelt verzoekster dat *“De Franse en Belgische overheden publiceerden tevens dat brandstof gerantsoeneerd wordt over heel Venezuela en dat openbare voorzieningen (energie, water, telecommunicatie...) veelal gekenmerkt worden door dagelijkse en langdurige onderbrekingen”* en dat *“De inflatie; het gebrek aan medicatie, stromend water, medisch personeel; de sancties die landen aan Venezuela opleggen, brengen de bevolking in vernederende en mensonwaardige omstandigheden die er zelfs de Verenigde Naties in maart toe leidden een oproep te doen om er de mensenrechten te verbeteren”*. Bovendien, zo betoogt verzoekster, schuift de overheid de schuld voor de COVID-epidemie in Venezuela in de schoenen van terugkerende migranten en verwijst daarvoor naar een artikel uit de krant Le Monde van 20 juli 2020 waarin humanitaire organisaties en de Verenigde Naties het lijden van terugkerende migranten benadrukken die worden gestigmatiseerd door de overheid. Zij leidt daaruit af dat zij als terugkeerder een verhoogd risico loopt slachtoffer te zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen evenals op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst tenslotte op het feit dat opposanten van Maduro daar worden aangepakt en verwijst daartoe naar een aantal persartikels uit Le Monde van 20 juli 2020; Al Jazeera van 11 maart 2020 en benadrukt dat *“Frankrijk hamerde in mei nog op de voortdurende zware en herhaalde schendingen der mensenrechten in Venezuela waardoor Europa Venezuela sancties oplegt”* waarop Maduro de Europese Ambassadrice uit Caracas heeft gezet. Zij stelt dat niet uit het oog mag verloren worden dat Europa de verkiezingen van december 2020 die door Maduro werden gewonnen niet erkend worden door Europa (Rtbf, *Expulsée, l’ambassadrice de l’Union européenne a quitté le Venezuela*, 2 maart 2021) en dat ook de Verenigde Naties het regime van Maduro beschuldigen van misdaden tegen de mensheid (Euronews, *UN investigators accuse Venezuelan government of crimes against humanity*, 16 september 2020). Zij stelt dat hieruit blijkt dat de Verenigde Naties *“tot het besluit komen dat er sprake is van grootschalig en blindelings geweld tegen elke burger evenals dat de overheid - regering, politie, gerechtelijk systeem, nationale veiligheidsdiensten,... - zelf de verantwoordelijkheid dragen voor deze misdaden tegen de mensheid. Zo maakt de overheid zich zelf schuldig aan buitengerechtigde executies, ontvoeringen”* en dat dit de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verantwoordt. Zij merkt ook op dat de situatie in Venezuela aldus door de recente ontwikkelingen niet te vergelijken valt met de laatste COI Focus van augustus 2020.

Tenslotte argumenteert verzoekster dat verwerende partij ook moeilijk kan voorhouden dat verzoekster toegang heeft tot doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer.

Verzoekster vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen door haar de vluchtelingenstatus of ondergeschikt minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Aanstelling door het BJB;
3. Attest psychotherapeut van 12 maart 2021;
4. bijlage 26 met kind.

3. Aanvullende nota

Verzoeksters advocaat legt ter terechtzitting van 20 mei 2021 door middel van een aanvullende nota een doktersattest dd. 17 mei 2021 neer waaruit blijkt dat zij wegens ziekte de woning niet mag verlaten en vraagt uitstel zodat verzoekster aanwezig kan zijn ter terechtzitting.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Het beroep is ingediend door verzoekster handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon ten aanzien van wie geen afzonderlijke beslissing werd genomen. Het onderzoek naar de gegrondheid van beroep heeft dan ook uitsluitend betrekking op de vervolgingsfeiten ingeroepen door verzoekster. Verzoekster legt haar originele paspoort en het originele paspoort van haar zoon voor alsook diens originele geboorteakte en verzoeksters originele identiteitskaart. De Raad acht de identiteit en Venezolaanse nationaliteit van verzoekster en haar zoon voldoende aangetoond en stelt vast dat deze ook niet betwist worden.

Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters lidmaatschap van een politieke oppositiepartij, Voluntad Popular en haar deelname aan betogingen tegen het regime van Maduro in Venezuela en de problemen die zij ten gevolge van haar politiek engagement volgens haar verklaringen heeft gekend met de colectivos en haar directeur die in mei 2019 stopte met haar te betalen.

5.3. Wat verzoeksters deelname aan protesten tegen het regime en beweerde lidmaatschap van Voluntad Popular betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019, het hevigst waren met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren (Ambtsbericht, p. 59). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden (OHCHR, *Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 juli 2019). Na de staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toe. Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, *Venezuela Country Focus, Country of Origin Information Report*, August 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdentificeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Hierbij wordt ook opgemerkt dat Venezolaanse autoriteiten op willekeurige basis geweld gebruiken bij demonstraties en demonstranten en omstanders oppakken en mishandelen om een signaal af te geven en dat in januari 2019 85 % van de willekeurige arrestaties niet tijdens demonstraties plaatsvond maar na demonstraties wanneer mensen terug naar huis gingen of huizen van vermeende demonstranten binnenvielen (Ambtsbericht, p. 39). Vooral oppositie leden en jonge politieke activisten die zeer actief zijn, onder meer via sociale media zijn volgens het EASO rapport het doelwit van doelgerichte repressie vanwege de regering (EASO, p. 53) en kunnen ook hun familieleden het slachtoffer worden van intimidatie, met inbegrip van onrechtmatige detentie en aanvallen op hun eigendommen (*idem*).

Uit dit alles blijkt dat ook demonstranten met een laag politiek profiel het slachtoffer kunnen worden van repressie en intimidatie tijdens betogingen maar dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang de individuele omstandigheden van de verzoekster. De Raad herinnert in deze er aan dat de loutere verwijzing naar een bepaald profiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Het is aan de verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus concreet aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Volgens haar verklaringen was verzoekster politiek actief in Venezuela voor de partij Voluntad Popular; nam zij deel aan heel veel protestbetogingen sinds 2012 en sinds 2016 bijna dagelijks en werd zij tijdens één van deze betogingen door één van de colectivos geslagen met een stok en werd haar telefoon gestolen (notities PO, p. 18). De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekster haar politieke engagement voor Voluntad Popular (hierna 'VP') niet aannemelijk maakt. Daargelaten de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij, stelt de Raad vooreerst vast dat haar kennis over de politieke oppositie in Venezuela, inclusief de partij waarvan zij lid beweert te zijn, zeer beperkt, zo niet onbestaande is. Verzoekster verklaart dat zij zich bij VP inschreef toen het opgericht werd in 2009 en er werkte voor de logistiek (notities PO, p. 15-16) maar kan behalve VP, geen enkele andere oppositiepartij in Venezuela noemen. Gevraagd uit wie de oppositie in Venezuela bestaat komt verzoekster niet verder dan "*iedereen die tegen de regering zijn*" en gevraagd welke groepen of partijen de oppositie uitmaken in Venezuela stelt zij "*Euhm...(stilte) Ik nam deel bij VP altijd, dus ja die dan*" (notities PO, p. 16). Zoals terecht in de bestreden beslissing gesteld, kan redelijkerwijze verwacht worden van verzoekster die verklaart ingeschreven te zijn geweest bij VP sinds de oprichting van deze partij, actief te zijn geweest in de logistiek voor deze partij en deelgenomen te hebben aan talloze protestbetogingen in Venezuela dat zij toch enige context zou kunnen verschaffen met betrekking tot het politieke landschap in Venezuela, vooral nu uit de landeninformatie blijkt dat politieke oppositiepartijen in de voorbije jaren vaak samen hebben opgeroepen tot protestbetogingen en een vereniging van de vier belangrijkste oppositiepartijen onder de naam MUD in 2015 twee derde van de zetels won in het Assemblée Nacional (zie Algemeen Ambtsbericht, Venezuela, p. 35). Verder blijkt, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, dat verzoekster geen enkel concreet speerpunt in het programma van VP kan aangeven tijdens het persoonlijk onderhoud. Gevraagd naar welke politieke beleidspunten en standpunten van VP verzoekster het meest aansprakten komt verzoekster niet verder dan te verklaren "*voor een vrij land, voor het regime waar zij voor opkomen, om vrij te zijn*" en gevraagd welke concrete standpunten of beleidspunten VP vertolkte stelt zij "*Dat, voor een vrij land zijn, de mensen helpen, ja zo een dingen*" (notities PO, p. 16). De vaststelling dat verzoekster geen enkele ander oppositiepartij dan VP kan noemen en dat zij bovendien geen enkele concreet programmapunt van VP kan vermelden staat in schril contrast met verzoeksters verklaring dat zij sinds 2009 ingeschreven was bij VP en dat zij al die jaren actief was in de logistiek bij de verkiezingen en deelnam aan talloze protestbetogingen voor haar vertrek uit Venezuela en ondermijnt reeds in belangrijke mate de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar politieke activiteiten en engagement in Venezuela.

Verder stelt de Raad vast dat zij verklaart dat zij geen lidkaart heeft maar wel een origineel attest voorlegt van VP (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3). Uit de vertaling van dit document blijkt dat erin wordt gesteld dat verzoekster leerkracht is en actief lid is van

VP *“reeds langer dan zeven (7) jaar”* en dat het werd opgesteld door de gemeentelijke coördinator van VP op 10 juni 2019. In het attest wordt verder verwezen naar het feit dat zij op een verbale, fysieke en psychologische manier werd vervolgd en mishandeld door inlichtingendiensten van de overheid omdat ze zich kritisch uitte over de zware ziekenhuis crisis in het land en dat zij zich daardoor genoodzaakt zag om onder te duiken waardoor ze beperkt was in het uitvoeren van haar activiteiten als sociaal leider. De Raad stelt vooreerst vast dat waar in het attest wordt verwezen naar vervolging en mishandeling door de inlichtingendiensten dit niet overeenstemt met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij verwijst daarin naar fysieke aanvallen door collectivo's en een bedreiging in 2021 door een collectivo die naar de school was gekomen waar zij les gaf en die haar zou geduwd hebben en haar uitschold voor *“escualida”*. Nadat haar autistische leerlingen het voor haar hadden opgenomen zou de man verdwenen zijn nadat hij een vinger tussen twee wenkbrauwen had getoond. Verzoekster werd daarop naar het ziekenhuis gebracht waar haar dochter is geboren maar helaas na 4 dagen is overleden (notities PO, p 19). Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud maakt zij melding van het feit dat zij door de inlichtingendiensten zou zijn gevolgd, noch van het feit dat zij zich kritisch zou hebben geuit over de *“zware ziekenhuis crisis”* zoals in het attest wordt gesteld. De Raad stelt vast dat verzoekster het verlies van haar dochter in 2012 toeschrijft aan het beweerde incident met de collectivo en kan aannemen dat verzoekster erg geleden heeft onder het verlies van twee kinderen in 2012 en 2016, maar kan niet anders dan vaststellen dat zij nergens tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat zij openlijk de situatie in de ziekenhuizen in Venezuela zou hebben bekritiseerd. Verder maakt verzoekster geen enkel gewag van het feit dat zij zou ondergedoken zijn omwille van haar politieke activiteiten. In tegendeel verklaart zij dat zij, om te herstellen van de zware depressie waarin zij beland was na het verlies van haar kinderen, rust had genomen van haar werk en dat zij *“vanaf 2016 zo goed als elke dag”* deelnam aan betogingen (notities PO, p. 18) en dat zij daarbij in 2017 door een collectivo werd beroofd van haar telefoon (notities PO, p. 18-19). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het door verzoekster neergelegde document van VP op een aantal cruciale punten fundamenteel verschilt van verzoeksters verklaringen en omgekeerd niet verwijst naar kern elementen in verzoeksters vluchtrelaas, zoals met name de problemen die zou gehad hebben met directeur van de school waar zij werkte omwille van haar politieke activiteiten en in het bijzonder de logistieke activiteiten die verzoekster volgens haar verklaringen voor VP zou hebben uitgevoerd, onder meer in het kader van de verkiezingen. Bovendien stelt de Raad vast dat in het document geen precies jaartal van toetreding van verzoekster tot VP, daar waar verzoekster, zoals reeds aangehaald, uitdrukkelijk verklaarde dat zij onmiddellijk bij de oprichting in 2009 zich bij de partij inschreef (notities PO, p. 15). De vastgestelde fundamentele verschillen tussen verzoeksters verklaringen en de inhoud van de door verzoekster neergelegde brief van VP en het ontbreken van een specifiek jaartal waarin verzoekster tot VP zou zijn toetreden, ondermijnen verder in belangrijke mate de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar activiteiten namens VP en zijn een sterke indicatie dat het door verzoekster neergelegde document van VP hoogstwaarschijnlijk geen correcte weergave biedt van haar betrokkenheid en engagement voor VP.

Verzoekster legt ook nog een brief voor van W.D., die verklaart volksvertegenwoordiger te zijn voor de Staat Merida. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekster dat zij door deze volksvertegenwoordiger werd gecontacteerd om in de staat Merida een school op te richten voor adolescenten met autisme (notities PO, p. 5) en dat zij omwille van haar contacten met W.D. nog meer werd geïsoleerd en aangevallen. Voor zover in de brief van W.D. dit ook wordt bevestigd, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster de beweerde bedreigingen omwille van haar contact met W.D. niet aannemelijk maakt en dat de bewering in de brief dat verzoekster hierdoor werd ontslagen op haar school niet strookt met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. De Raad stelt vast dat zij verder tijdens het persoonlijk onderhoud, het vrij relaas en de daarop volgende vragen inzake de door haar voorgehouden problemen met de directie van haar school en het stopzetten van haar salaris zelf niet aanhaalt dat deze problemen op enigerlei wijze verband houden met de contacten die zij zou gehad hebben met W.D. Ook in het verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan het louter letterlijk citeren van de door haar reeds bij het indienen van haar verzoek neergelegde brief van W.D., zonder daarbij concreet aan te duiden hoe en in welke mate haar voorgehouden problemen verband houden met de contacten die zij met deze volksvertegenwoordiger zou gehad hebben.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar politieke activiteiten bij VP. De Raad stelt vast dat verzoekster geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van haar politiek activisme te weerleggen. Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat verklaringen van verzoekster aanvaard moeten worden als voldoende bewijs wanneer de verklaringen plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn en daarbij verwijst naar J. Hathaway, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar het voorgaande

waarbij werd vastgesteld dat zij haar politiek activisme niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en niet stroken met de voorgelegde bewijsstukken.

5.4. Verder stelt de Raad vast dat zij met betrekking tot de concrete problemen die zij omwille van haar deelname aan de protestbetogingen zou hebben gehad, uiteenlopende verklaringen aflegt. Zo stelt zij initieel dat het incident met een colectivo waarbij haar GSM werd gestolen en geslagen werd met een stok plaatsvond in 2018 terwijl zij later stelt dat dit incident plaatsvond in 2017. Waar zij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat het attest van Intamujer dat zij neerlegde een attest van het forensisch onderzoeksteam betrof waarbij werd vastgesteld dat zij werd geslagen met een stok (notities PO, p. 5), stelt de bestreden beslissing terecht dat dit document werd opgesteld in juli 2019 - hetzij minstens een half jaar dan wel anderhalf jaar na de beweerde feiten – en dat het document verder geen enkele melding maakt van het misdrijf waarvan zijn het slachtoffer zou geworden zijn (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2), zodat verzoekster ook niet aantoonbaar dat het medisch goedkeuringsonderzoek dat moest worden overgemaakt aan het Openbaar Ministerie van Tachirà verband houdt met het beweerde incident met een colectivo.

5.5. Wat verzoeksters beweerde problemen betreft met de directeur van de school waar zij les gaf, stelt de Raad vast dat zij deze niet aannemelijk maakt. Volgens haar verklaringen zou zij problemen met betrekking tot gebrekkige voeding op de school waar zij werkte, hebben aangekaart en daardoor problemen hebben gekend alsook maakte haar directeur, die zelf een colectivo was, in 2016 denigrerende opmerkingen ten aanzien van verzoekster naar aanleiding van de twee kinderen zij verloren heeft. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende: *“Daarnaast stelt u dat er onregelmatigheden gebeurden op de school waar u les gaf (met name lessen die geschrapt werden voor betogingen, verkeerd voedsel dat werd aangekocht voor de leerlingen, u werd verplicht een vaderlandkaart aan te vragen), waarmee u problemen had (CGVS, p. 12). U legt een kopie van een attest neer om te staven dat u deze gebrekkige voeding heeft aangekaart in 2016 (document 25). U stelt ook dat uw directeur in 2016 denigrerende en discriminerende opmerkingen ten aanzien van u maakte (CGVS, p. 19). U kende geen andere problemen op uw werk (CGVS, p. 21). Dergelijke gedragingen zijn uiteraard verwerpelijk, maar er moet worden gesteld dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U bent bovendien sinds januari of februari 2018 niet meer gaan werken omdat u op rust was (CGVS, p. 12). U stelt dat u sinds 25 mei 2019 niet meer betaald werd omwille van uw politiek activisme bij de oppositie (CGVS, p. 7, 12). Dit blijkt echter geheel niet uit de door u neergelegde documenten. Het verslag van uw psychiater meldt dat u niet meer betaald werd omdat u geen voorschrift voor uw verplichte rust van het IVSS kon voorleggen. Ook de door u neergelegde klacht bij de rechterlijke macht tegen de stopzetting van de uitbetaling van uw loon, maakt geen enkel melding van uw politiek activisme (zie vertalingen in de blauwe map). Het feit dat u niet meer betaald werd terwijl u in ziekteverlof of op verplichte rust was omdat u niet in orde was met bepaalde documenten, kan evenmin worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u, nadat u niet meer betaald werd door uw school, bij uw familie op de boerderij heeft gewerkt (CGVS, p. 22). Gevraagd of u niet bij uw familie kan verblijven, zegt u vaagweg dat colectivos overal in Venezuela en Colombia aanwezig zijn (CGVS, p. 22). Dit komt echter niet overeen met uw eerdere verklaringen, u kende namelijk geen problemen toen u bij uw familie op de boerderij aan het werk was (CGVS, p. 22). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u op een netwerk van familieleden kon rekenen en waar u geen problemen kende (CGVS, p. 10, 22).”* De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift en zich verder beperkt tot het louter citeren van een passage uit Human Rights Watch, *“Venezuela – Events 2019”*, waarin wordt bevestigd dat in 2014 en 2017 collectivos raids uitvoerden op demonstraties en dat ook de veiligheidsdiensten betrokken waren bij moorden, mishandeling en arbitraire detentie van politieke opposanten. Zo de Raad niet betwist dat politieke opposanten, zoals hoger reeds aangehaald, het slachtoffer kunnen worden van repressie door de autoriteiten, volstaat het louter citeren van algemene landeninformatie zonder dit te betrekken op de individuele omstandigheden van verzoekster niet om een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde aan te tonen. De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat omwille van de hierboven uiteengezette redenen geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van politiek activist dat verzoekster tracht voor te houden.

5.6. Waar verzoekster nog verwijst naar beschadigingen aan haar auto en aan haar huis omwille van haar politiek activisme, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat het opnieuw om blote beweringen gaat en dat zij hiermee de bovenstaande vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar

beweerde politiek activisme tegen de regering Maduro niet kan weerleggen. Uit de door verzoekster neergelegde foto's van een huis kan, in tegenstelling tot haar bewering tijdens het persoonlijk onderhoud niet blijken dat het huis in kwestie haar huis is, nu uit de foto's de exacte locatie van het huis niet kan worden afgeleid. Zo de door verzoekster neergelegde eigendomsakte aantoonde dat verzoekster een huis bezit op het daarin vermelde adres, kan hieruit niet blijken dat aan dit huis beschadigingen zijn aangebracht omwille van haar voorgehouden politieke activiteiten, noch blijkt hieruit dat de door verzoekster neergelegde foto's afbeeldingen zijn van het huis dat in de eigendomsakte wordt vermeld. Hetzelfde geldt voor de door verzoekster neergelegde foto's van een beschadigde auto. Immers kan ook uit deze foto's niet worden afgeleid dat de erop afgebeelde auto de eigendom is van verzoekster, noch dat de beschadigingen werden aangebracht omwille van verzoeksters politieke activiteiten zodat hieruit evenmin kan blijken dat zij persoonlijk werd gevisieerd omwille van haar vermeende politieke activiteiten.

In zoverre verzoekster zich nog beroept op haar kwetsbare profiel als vrouw die psychologische bijstand behoeft, kan de Raad slechts vaststellen dat zij niet aantoonde, noch kan uit haar verklaringen blijken, dat haar dergelijke bijstand zou worden geweigerd ingeval van terugkeer naar Venezuela noch dat haar dergelijke bijstand opzettelijk zal worden geweigerd omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, zodat zij ook op deze grond geen gegronde vrees voor vervolging aantoonde.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

5.7. Gelet op het voorgaande en alle elementen cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

6.3. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen

naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij haar voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

In zoverre verzoekster zich ook nog beroept op de slechte humanitaire en economische crisis in Venezuela en de verslechtering van deze situatie door de COVID-epidemie om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekster aan te tonen, wijst de Raad op het volgende.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster, door de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis, het gebrek aan voedsel en basisbehoeften, de inflatie, het gebrek aan medicatie, stromend water en de slechte levensomstandigheden in Venezuela niet aantoonde dat zij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij en haar zoon in de onmogelijkheid zullen verkeren om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. Waar verzoekster nog verwijst naar de verslechtering van de economische crisis omwille van de COVID-epidemie, volstaat het op te merken dat zulke besmetting

niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

In zoverre verzoekster zich bijkomend beroept op haar psychische kwetsbaarheid en op het gebrek aan toegang tot de gepaste medische zorg, stelt de Raad vast dat het risico dat verzoekster aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land geen gepaste behandeling zal krijgen voor haar psychische problemen, vreemd is aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds oordeelde in de zaak *M'bodj* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoekster toont verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. In zoverre zij zich beroept op medische problemen en het falen van de medische gezondheidszorg in Venezuela, dient verzoekster zich te wenden tot de daartoe voorziene procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Zoals vermeld in punt 6, kent Venezuela wijdverspreid geweld. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus *Venezuela. Situatieschets*, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO *Venezuela Country Focus*, augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster voor haar vertrek uit Venezuela in de deelstaat Táchira heeft verbleven. Vervolgens gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

In het EASO rapport leest de Raad dat er 1850 doden vielen in de grensregio waarvan 692 personen in niet minder dan 484 gewapende confrontaties (EASO, p. 76). De cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers. Er wordt niet ontkend dat deze gewapende confrontaties invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden ook tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking en intern ontheemden, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en op 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet willekeurig is. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel kan blijken.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de overige documenten die door verzoekster werden voorgelegd stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“De reistoestemming van uw zoon toont enkel aan dat de vader van jullie zoon akkoord is gegaan met de reis van uw zoon naar België. De overlijdensakte van uw dochter en de medische attesten dienaangaande tonen enkel aan dat uw dochter na haar geboorte is overleden. De attesten van uw werk, uw loonfiches, bankuittreksels en attesten omtrent uw verplichte rust hebben betrekking op uw werk, uw afwezigheid op uw werk en de stopgezette uitbetaling van uw loon, hetgeen heden niet betwist wordt door het CGVS.”* De Raad stelt vast dat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift en neemt deze over in dit arrest.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

10. Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 13/1 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS en het beginsel van voorzichtigheid stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoekster niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat beide onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET